

Co se nám v posledních dnech honí hlavou?

(Vybrané a uspořádané myšlenky studentů SOŠ a SOU Kladno)

Texty uspořádala Mgr. Romana Vočková.

Tvořili žáci třídy L2 A. Mikuš, J. Ryšlink, M. Nový,
E. Steinbachová, E. Michálková.

Žákyně třídy V3 J. Šmídová, N. Hradilová a E. Rambová.

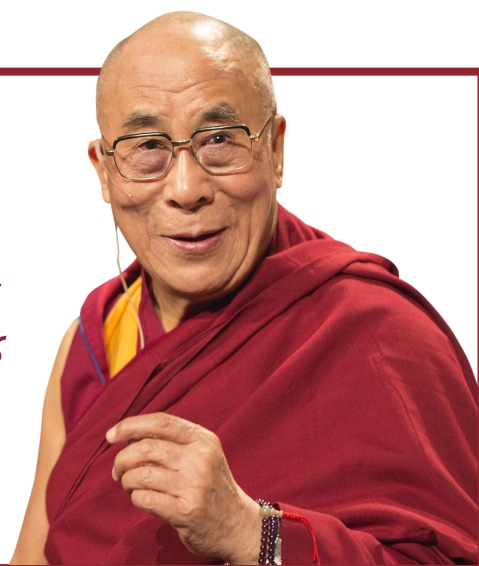
Ze třídy S4 to byli V. Drdová, K. Ramešová, D. Ševčíková a J. Kináč

Co se nám v posledních dnech honí hlavou?

*(Vybrané a uspořádané myšlenky
studentů SOŠ a SOU Kladno)*

*„Pamatujte na úctu k sobě,
úctu k druhým
a odpovědnost za vaše konání.“*

(Dalajláma)

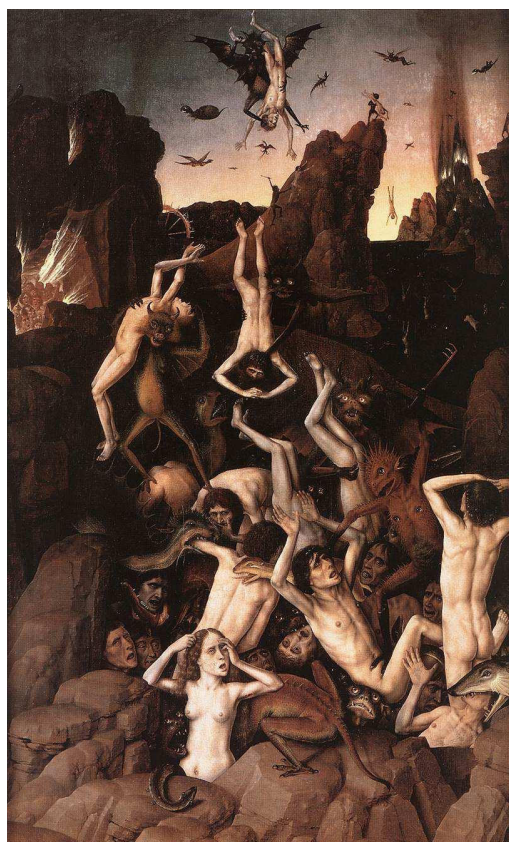

Před několika měsíci by asi málokoho napadlo, že lidé žijící na modré planetě budou muset čelit globální pandemii. Kdosi neuváženě otevřel Pandořinu skříňku a zhoubné zlo spatřilo světlo světa. Cosi způsobilo, že každému z nás se začalo honit hlavou množství myšlenek, které víří kolem dokola, vyvolávají zmatek a chaos v naší hlavě. Jen těžko hledáme zachytný bod a orientujeme se v tom, co přináší každodenní realita. Mnohdy se ptáme sami sebe, kde je pomyslná hranice mezi pravdou a lží.

V myšlenkách se vracíme do doby temného středověku, k miliónům mrtvých, kteří se setkali tváří v tvář s černou smrtí a nakonec jí i podlehli. Lidská mysl pracuje na plné obrátky a myšlenky se nekontrolovatelně ubírají různými směry. Jakými cestami se musíme vydat, abychom došli ke správnému cíli? To je všudypřítomná otázka dnešních dnů, která v sobě ukrývá hrozbu zvanou COVID-19.

Máme to privilegium, že žijeme v 21. století, v době mimořádného technického rozvoje. Během několika hodin se můžeme letecky přesunout z jedné části světa na druhou, během vteřiny se můžeme spojit on-line s kýmkoliv na naší planetě, někteří z nás plánují jen těžko uvěřitelnou vesmírnou turistiku, budujeme gigantické stavby, přinášíme světu dokonalé technologie. Ani medicína nezaostává a snaží se držet krok s celosvětovým pokrokem. Často běžela štafetu, na jejímž konci byla nezřídka vítězem, ale bohužel někdy i poraženým.

Achillovou patou současného světa je vysoce infekční onemocnění COVID-19, který má až neuvěřitelně rychlou schopnost přenášet se z člověka na člověka a pro civilizaci představuje vážný problém. Lidé na respirátorech umírají v důsledku selhání plic. Nechce nám tím planeta Země říci, že také nemůže dýchat. Nedává nám příroda právě teď na srozuměnou, že je v určitých okamžicích mnohem mocnější a čas od času nám ukáže, kdo na zemi vládne. Není právě tato její krutost osobitým voláním o pomoc? Nevyzývá nás k odpovědnosti? Neukazuje nám tím nejen svoji nezaměnitelnou krásu, ale i spraved-

livou tvář a správnou cestu, kterou se dát? Země nám vystavila účet, dlouhý, nekonečný, obsahující položky, za něž musíme bohužel draze zaplatit. Musíme si asi zvyknout na to, že příroda dává i bere!

Tato osudová chvíle nám nabízí prostor k zamyšlení nad tím, zda řada problémů, s nimiž se potýkáme, neplyne z neustálého porušování přírodní rovnováhy. Jak je na tom vnitřní hlas našeho svědomí? Dokážeme mu vůbec ještě naslouchat? Jaká je životní filozofie každého z nás? Chovejme se s respektem a odpovědně ke svému okolí a odměnou nám bude svět, v němž můžeme spokojeně a bezpečně žít.

Do naší historie se nesmazatelně zapsaly a zůstanou tam takové události jako byla španělská chřipka, pravé neštovice, HIV, ebola, SARS, MERS. Všechny tyto a další nemoci měly být MEMENTEM, které mělo vyzývat lidstvo k os-
tražitosti a odpovědnosti za životy nás všech. Nebezpečí, které by mohlo hrozit každému z nás, nemělo nechat nikoho poklidným. Právě v tyto okamžiky jsme měli hledat odpovědi na otázky, které řešíme až teď. Zastavit se a pohlédnout zpět. Zamyslet se, zda právě to, co se děje, není varováním, abychom nepokoušeli více štěstí, abychom učinili přítrž nezodpovědnosti, neskromnosti, rozmarilosti, porušování přírodních zákonitostí a obcházení pravidel. Abychom byli zodpovědní a poučili se z minulosti pro budoucnost.

Nezaplatili lidé v různých historických epochách svými životy zbytečně? I když si to mnohdy neuvědomujeme, tak naše myšlenky, činy, objevy nás činí zodpovědnými za to, jaká bude budoucnost našeho národa, světa. Každý z nás je nepatrným článkem v obrovském soukolí, které se pohybuje dějinami a nese nás s sebou.

Lidstvo samo se přičinilo o to, aby se několik generací narodilo do doby míru a blahobytu, do společnosti, kde vše, co není zakázané, je povolené. Snad

právě proto mnozí z nás právě teď zjistili, že na takovou krizovou situaci, kterou nám globální pandemie přinesla, nejsme dostatečně připraveni, bohužel jak materiálně, morálně tak i psychicky. Mnozí z nás v těchto nelehkých chvílích odpo- vídáme svými činy na různé životní výzvy. Jsme postaveni před nečekaná rozhod- nutí. Obracíme svůj zrak zpátky do historie a hledáme významné milníky. Vedou nás myšlenky slavných filozofů, proroků, historiků, lékařů.... V jednotlivých ge- neracích se odráží zkušenost lidstva, a tak neuvěřitelným způsobem před našimi zraky Hippokratův odkaz pomáhají naplňovat denně ti, kterým osud do vínku nadělil boj s obávanou nemocí. Řady dobrovolníků vyrážejí do ulic a pomáhají, aniž by mysleli na to, co za to dostanou. Uvědomují si svoji osobní zodpovědnost vůči slabším, méně odolným, nemocným a seniorům. Říká se, že řetěz je tak silný, jak silný je jeho nejslabší článek. Náš národní řetěz v tuto chvíli drží pevně při sobě. Z historie už totiž velice dobře víme, že Češi se jako národ v dobách nejtěžších dokáží semknout a být jeden druhému oporou. To jsou chvíle, kdy jsme k sobě ohleduplní, tolerantní, jsme empatictí, pomáháme si. Objevujeme v sobě nový lidský rozměr, novou podobu člověčenství. Už nepřemýšlíme jen o sobě, ale svůj osobní čas věnujeme těm druhým. Těm, co ho potřebují. Pra- cujeme v charitativních organizacích, veškerý svůj um věnujeme vytváření toho, co ochrání nás i druhé. Děláme, co můžeme. Uvědomujeme si, že na každém z nás záleží. Mnozí dokáží svým přístupem lidi motivovat a vytvářet v nich pocit zodpovědnosti za životy těch druhých. Dospěli jsme k tomu, že nastal čas více dávat, méně brát a to jak ve vztahu k lidem, tak i k okolnímu světu. Učíme se naslouchat bolesti těch druhých. I přesto všechno neztrácíme naději a smysl pro humor, jsme hrdí na to, že jsme Češi.

Dennodenně v mediích sledujeme pohnuté lidské příběhy z různých částí světa. Jsme svědky toho, jak lidé umírají po tisících. Ti nejzranitelnější se ukrý- vají v bezpečí domova. Chrání to nejcennější, co mají, svůj život. Jiní přemýšlejí o tom, jak pomoci druhým. Nemoc- nice v některých státech světa jsou přeplněné, chybí lůžka, zdravotnic- ký materiál, lékaři nestíhají ošetřovat nemocné, zdravot- ní systém kolabuje. Platíme hodně vy-

sokou daň. V takových okamžicích se mnozí z nás ptají: Quo vadis, civilizace. Nedošla jsi už na hranice svých možností. Svět netrpělivě očekává nějakou pomoc. Komu se podaří objevit zázračný lék a kdo nabídne reálný plán na záchranu a přijme odpovědnost za milióny lidských životů. Kdo bude tím, jenž se cítí obstojí v tomto nerovném boji.

V myšlenkách se vracím k výjimečným lidem v historii lidstva, jakými byli například Jan Evangelista Purkyně, Louis Pasteur, Albert Einstein nebo Jan Jánský. Možná, že často nad svými vědeckými objevy přemýšleli, jak bude vypadat svět za 100-200 let. Možná, že se občas přistihli i při tom, že závidějí těm, co budou žít v 21. století, protože tušili, že nastane doba převratných objevů, ale oni už u toho nebudou moci být. Skutečně je nám co závidět? Na planetě Zemi nastaly těžké časy a my hledáme takové přemožitele neviditelných, mikroskopických nepřátel jakými byli například Robert Koch nebo Alexandr Fleming. Nelze si nepovšimnout, že převratné objevy jdou obvykle ruku v ruce s katastrofami, které se naší planetě nevyhnuly. Nebude tomu jinak ani teď. V světových laboratořích se už intenzivně pracuje na objevení léku, který by pomáhal těm, kteří se ocitli na pokraji mezi životem a smrtí, farmaceutické společnosti doufají, že už brzy spatří světlo světa. Danažský dar, který lidstvo dostalo v podobě pandemie koronaviru probouzí nejen strach, ale i sílu a odhodlanost civilizovaného světa bojovat s tímto zákeřným nepřítelem.

Liduprázdné ulice v různých částech světa jsou důkazem toho, že lidé spojili svoje síly v boji proti pandemii. Roušky zakrývající obličeje a hudba linoucí se v ulicích měst jsou výjimečným okamžikem nejen vzájemného sblížení a podpory tisíců lidí, ale i důkazem solidarity mezi nimi. Prozrazují sice strach, ale i odhodlání a naději. Rozum a etické zásady ve jménu dobra v dnešních dnech vítězí nad nově zrozeným démonem s označením Covid 19. Důležité je nezůstat v tomto nerovném boji osamocen. S covidem-19 si odborníci dříve či později poradí. My ale musíme mít na paměti, že příroda nás v zájmu vlastní sebezáchovy může po čase překvapit něčím jiným. Nastal čas přemýšlet!

